

عنوان مقاله:

بررسی سند از دیدگاه فقه و حقوق اسلامی

محل انتشار:

یازدهمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای دینی، علوم اسلامی، فقه و حقوق در ایران و جهان اسلام (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

عفت آقابابائی رنای - دانش آموخته کارشناسی ارشد فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه پیام نور استان اصفهان - مرکز کاشان

خلاصه مقاله:

یکی از مهمترین و رایج ترین دلیل ادعاهای اصحاب دعوا در دعاوی اعم از حقوقی و کیفری سند است. هرگاه در دعوایی نوشته ای مورد استناد قرار میگیرد یکی از مهمترین نکاتی که مورد توجه قرار میگیرد قابلیت استناد آن از زاویه ی ماهوی است، اما در عین حال، موضوع به کار گیری سند در دعاوی و امور حقوقی و اثبات ادعا با استناد به آن دارای جوانب دیگری با چنان اهمیتی است که توجه نکردن به آنها میتواند استفاده از سند را غیر ممکن نموده و یا موجب شود نوشته ای در اصل نتواند دلیل قرار گیرد و ادعایی واهی را اثبات کند. در به کارگیری سند به عنوان دلیل در دادگاه نخستین نکته ای را که مورد توجه قرار میگیرد زمان ارائه و با استناد به آن است اما میتوان گفت که از این نظر سند از هیچ ویژگی برخوردار نیست و در نتیجه مشمول قواعد عام زمان ارائه ی دلیل است. مدعی چه خواهان یا خوانده باشد علی القاعده سندی که ادعای او را ثابت می نماید در اختیار دارد. اما احتمال دارد که سند مزبور نزد طرف مقابل یا شخص ثالث باشد. طرفی که سند علیه او ابراز میشود به قابلیت استناد آن از زاویه ی حقوق ماهوی توجه نموده و در صورت لزوم دفاع خود را در این راه تدارک می نماید، اما معمولاً پیش از آن به اصالت آن توجه می کند تا در صورت لزوم به عنوان دفاع حمله ی خود را متوجه ساختمان مادی و شکل ظاهری سند نموده و به بیان دیگر اصالت آن را مورد تعرض قرار دهد. سند جدای از این که مشخصه ای است برای یک ملک میتواند پایان بخش دعاوی و نزاع هایی باشد که پرونده ی آن در محاکم قضایی است.

کلمات کلیدی:

سند ادعا دفاع اصالت محاکم قضایی، فقه و حقوق اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2044164>

